قامتونه قیامتونه

د جنت د حورو خیاله ستر ګې وغړوه ګوره
په دې غرونو کې پښېږي، قامتونه قیامتونه

شعري ټولګه

Pukhto.Net
پښتو

صاحب شاه صابر

قامتونه قیامتونه

Pukhto.Net
پښتو

ډاکتر صاحب شاه صابر

بسم الله الرحمن الرحیم

تړون

د خدای بخښلي **عطاء الله** په نوم

زما زلمیه خوانیمرګه اشنا
غم دې زلمی اوسه چې نه زړېږې

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم	قامتونه قیامتونه
ویناوال	ډاکتر صاحب شاه صابر
خپرندوی	دانش خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر	۱۰۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	۱۳۸۵ ل/ ۲۰۰۶ ز
کمپوزګر	ذ شفق

چاپ او کمپیوټر ځای

Pukhto.Net
پښتو

د خپرندویې ټولنې یادښت

ډاکټر صاحب شاه صابر د پښتو ژبې هغه حقدار لیکوال و شاعر دی. چې له کره کتنې سره سره د شعر په ډګر کې هم ښه بریالی شاعر پېژندل شوی

هر څوك. چې دا واوري

وربخــــې راوله یاران راوله

څنو له څنډ ورکړه توپان راوړله

نو ذهن ته یې دستې د ډاکټر صاحب شاه صابر نوم راشي.

لـه دې مخکې هم د ډاکټر صابر دوه شعري ټولګې د (تکل) او (خوبونه) په نوم له چاپه راوتلې.

دانـش خپرندویـه ټولنـه د ډاکتـر صابر د (خوبونـه) او (قامتونـه قیامتونـه) شعري ټولګو او د تحقیق او تنقید فن د چاپ وياړ لري.

پـه دې کتاب کې مـوږ د لیکدود په برخه کې د لـري پښتونخوا د پر رعایت کړی. هیله ده وبه مو بخښي.

مـوږ (قامتونـه قیامتونـه) د چاپ لـه لامله شاعر تـه لـه مبارکۍ سره یو ځای د نورو ښو شعرونو د پنځونو لپاره د دعا لاسونه لپه کوو.

دا کتاب پـه ننګرهار کې د **سعدالدین شپون** او **درویش دراني** په وياړ جوړېدونکي سیمینار په بختوره موقع له چاپه راباسو. دا هم تاسو او دا هم (قامتونه قیامتونه).

په درنښت

دانش خپرندویه ټولنه_ پېښور

نعت

چې زما د زړه او ذهن ترجمان دے
محمد ص زمونږ نبي ص آخر زمان دے

د جاهل او جهل دواړو سره وران دے
د عالم او علم دواړو قدردان دے

مسلمان خو زوروره مسلمان دے
په سختۍ کې په کافر هم مهربان دے

څو چې څوک د سرېتوب په لار روان دے
هم هغه یې امتي دی مسلمان دے

د دنیا د مظلومانو ترجمان دے
د ظالم په خونه تندر د اسمان دے

Pukhto.Net
پښتو

د تېرو غرور يې خاورې کړو رنا شوه
کلك يقين، کلکه جذبه ده، پوخ ايمان دے

په کچکول کې يې رنا د کاېناتو
څنګ فقير دے چې بادشاه د کل جهان دے

د انسان دپاره صلح امن غواړي
ددنيا دپاره امن دے ايمان دے

هر جهاد يې شروع کړی د خپل ځانه
په هر جنګ کې مېړنے مرد ميدان دے

د خدای خوښه يې د خدايی دپاره خوښه
د لوے خدائے د خدائي خوښه، د خدائے شان دے

د فتنو د فسادونو سخت خلاف دے
سوچه امن، سوچه مينه ده، ايمان دے

امام حسین ته عقیدت

کربلا ده، تودې شګې دي غرمه ده
تودې تندې اور اخیستی غرغره ده

د ایمان د نور رڼا ډیوه ډیوه ده
پتنګان لمبه لمبه دي تماشه ده

نه په تاو، نه په تاوان نه په غرمه ده
د الفت خو مره معصومه عقیده ده

وارخطا د یزیدانو رویه ده
شهادت د حسینینو وظیفه ده

که د ظلم د نهنګ غابونه کلک دي
خو! د حق وینا د اوسپنې نسته ده

د یزید د بادشاهۍ نیمګړی خیاله
د حسین د سر سودا ډېره ترخه ده

د یزید سره لښکرې خزانې دي
د حسین سره یوه د خدایی اسره ده

د حسین ډله رښتونې ده کره ده
د یزید ډله باطله ده، خوره ده

اوس که هر څو د دروغو زمانه ده
خو د حق هغه لار هغه فلسفه ده

له دروغو له دارونو بې پروا ده
د الفت د لېونو بله نشه ده

د هر ستوري د رڼا سترګو کې اوښکې
د هر ګل د پرهر خوله په وینو سره ده

د یزید د خېل او خیاله مخالف دی
د **صابر** او د حسین لاره یوه ده.

Pukhto.Net پښتو

غزل

د پرهــر ژبــه مــې هغســې ګويــا ده
خـو د زړه درزا مــې ستړې ده ساه ساه ده

د مننــو زړونــه مــه مــاتوئ خلکــه
پــه دې ښــار کــې دغــه لــړه شــان رڼــا ده

مــا د مينــې دنيــا ومونــده غنــي شــوم
خلکــو وې چــې پــه دنيــا کــې خــو دنيــا ده

چــې د زړونــو آئينــې پکــې زنــګ اخلــي
يــره! دا لا څنګــه ښــار څنګــه هــوا ده

د رقيب په خوله کې څنګ ښکلی تاثير دی
هــر څــوک وايــي چــې مننــو تــه ګنــاه ده

چې پخپلو کې پښتو ویلی نه شو
په دې څه که پښتانه یو پښتونخوا ده

د ارمان په سترګو لږه شان رڼا شوه
راختونکې چرته سترګه د سبا ده

ما په دې دنیا کې مه چېړه ناصحه
هغه بله دنیا ستا سهي چې ستا ده

د قیامته هر سړی داسې پرېږي
لکه هر سړي چې کړې څه ګناه ده

د نظر په زور دې څوك غاوره نه شي
ما په غشو کې پېرلې خپله ساه ده

د خودۍ نشه یې ماته شوه په سر کې
د **صابر** د خودسرۍ دغه سزا ده

غزل

غرسنۍ د تورو غرونو پناه کېږي
که سپوږمۍ د ګړنګونو پناه کېږي

ما يې يو ديوال ترمېنځ زغملے نشو
هغه خې. ځي د ملکونو پناه کېږي

ما وژلو له سپرلي د ځان سره کړي
ما چې ويني د ګلونو پناه کېږي

د مخ سرو يې د اسمان لمنې سرې کړې
لکه نمر په چنارونو پناه کېږي

په کوڅو کې څوك د مينې رڼا وېشي
چې تېرې د ګټ پيرونو پناه کېږي

چې رښتونو څه وې هغه رښتيا کېږي
دروغـژن د ديوالونو پناه کېږي

دغه چا ورته زما د راتلو وې
دغه څوك ده چې د ورونو پناه کېږي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

په غزل او په سندره نه پوهېږي
يار د سره په خبره نه پوهېږي

ماته وايي چې زما په رضا ګرځه
پوهوم يې خو کافره نه پوهېږي

چې په کوم لوري مخ واړوي ملک وران کړي
پخپل زور خو زړوره نه پوهېږي

ما د مينې په راز ځو ځو ځله پوې کړ
خو د حسن جادوګره نه پوهېږي

که رښتیا وایې بهر د څړیکې څه دي
چې وځي مې د پرهره نه پوهېږي

د هنر په جامه پټ قامونه شته شو
پښتنو اغوستې زغره نه پوهېږي

ځینې خلك د ازله زورور وي
ځینې خلك بې د شره نه پوهېږي

چې زما یقین یې یره وروکه نکړه
ترهېدلې ده اوتره نه پوهېږي

دا په څه نشه کې داسې لېونی ده
چې پرېوزې د کمره نه پرهېږي

غزل

د خانانو به څه وایو چې خانان دي
ملنګان د پښتنو خپلو کې وران دي

چې د خانه ناخبره دي د ځان دي
چې د ځانه خبر شوي دي په ځان دي

مونږه هغسې د زمکې لایق نه یو
د دنیا قامونه ستوري د اسمان دي

وخته دلته چې قدم ږدې نو په خیال ږده
ددې خاورې کانې بوټي شهیدان دي

پښتو هغه ګنهګاره دوزخي ده
پښتانه غزا له تلي جنتیان دي

Pukhto.Net

د صدو نه د سیندونو خوا کې اوسو
خو! زمونږ فصلونه اوس هم په باران دي

داسې ښکارې چې رښتونې خلك ډېر دي
د دنیا خلك له ژبې اوېزان دي

سرېتوب وي د سړي په ځو خبرو
په سړي کې ځو ځو نښې د انسان دي

زه رښتوني چې څه وایمه رښتیا شي
خلك وایي چې په دې سړي پېریان دي

دا یو څو یاران که نه وي بیا به نه یم
زما ژوند دغه یو څو خواږه یاران دي

د ښاغلو لېونو لېونے پیر دے
د **صابر** یاران د مینې قدردان دي

غزل

څوك دي نه وايي چې ماته ګناه نه شته
د کابل په جنګ کې چاته ګناه نه شته

ما خو وې چې ته پخپل اختيار کې نه يې
ما خو تاته وې چې تاته ګناه نه شته

زوروره! زورور خو زورو دي
زورور ته خو ميراته ګناه نه شته

چې په خلکو کې د عقل تږې نه وي
که دروغ وايي ملا ته ګناه نه شته

مونږه څه ورکړي څنګه تږې څه غواړو؟
نوي ژوند نوي دنيا ته ګناه نه شته

نه. نه ستا ظلم په ظلم حساب نه دے
نه. نه تاته خو نیاواته ګناه نه شته

داسې لړ لړ زه له ځایه لیونی وُم
د ساقي سترګو ته زیاته ګناه نه شته

چې زمونږه د بلا سره یاري ده
که بلا مو خوري بلا ته ګناه نه شته

مونږ د ځان سره څه ونه کړه **صابره**
مونږ په ځان کړي دنیا ته ګناه نه شته.

غزل

څه ګلونه، څه رنګونه څه نغمې کړم
ستا د ښار خبرې ستا په شان خوږې کړم

د تیارو د غرور سترګې به ړندې کړم
پرهرونه به په لارو کې ډیوې کړم

څوک چې ما او تا یوځای لیدلی نه شي
وریسې به هغه ستا د خولې ښېرې کړم

د جانان د خوبولو سترګو یاده
ته راځې که د زخمونو ډیوې مړې کړم

زه د هر محفله سترې کور ته راشم
زه په هر اتڼ کښې ځان ذرې کړم

هغه سترګې دې یو ځو ورځې زما شي
چې د مینې په خوبونو یې مړې کړم

د سپرلي له خوا په ډېره نصیب غواړم
چې د ګل شونډې پخپلو وینو سرې کړم.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

نور زما په ژوند کې څه دي د زړو ورځو یادونه
شوګیرو وهلي سترګې، ستړي ستړي ارمانونه

ما په خوږ زخم کې پټ کړل، ما په سور پرهر کې ونغښت
ویني ویني ارمانونه، څړیکې څړیکې حسرتونه

خدایه! دا لاخنګه ژوند دے ما خو کله کله وژني
د ساقي ګلابي سترګې انګوري سره شرابونه

محبت او عقل دواړو چې لیدلي لېوني دي
د باګرام په مازیګر کې، د باګرام سکني سیلونه

د جنت د حورو خیاله سترګې وغړوه ګوره
په دې غرونو کې ښښېږي قامتونه قیامتونه

دلته دومره اوبه نه شته چې څوك وكړي ګلونه
دلته غرونه غرونه واورې، دلته واورې واورې غرونه

د فطرت په لاس کې ډېر څه خو منښو له څه ورکړي
زلزلو ځپلې زمکه، تندر تندر اسمانونه

يره ژوند دی خو څه ژوند دی، چې تېرېږي څه تېرېږي
بې نښې مازيګري دي، بې ديدنه ماښامونه

د **صابر** د زړه په کور کې ما ليدلي دي ګواه يم
د زخمونو دفترونه، د دردونو کتابونه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

راځي د ځان سره رڼا راوړي
سپرلي قسم کړے چې تا راوړي

دا چې په کلي کې نفرت خوروي
دا خلک کلي ته بلا راولي

ما د ارمان په خوله باور کړی ؤ
ما وې چې تا به په رښتیا راولي

زما نه غم د محبت هېروي
زما خوږمن ما له خندا راوړي

زما د زړه د پرهر څړیکه څړیکه
تا یادوي ما له ژړا راولي

مونږ چې ډیوه د محبت بلوو
وخت مهربانه شي هوا راولي

څوك به ستا نوم د چا نه څنګ پټوي
څوك به سپوږمۍ کور ته په غلا راولي

سپرلی، ځواني او لېوني خیالونه
یاد یې د ځان سره دنیا راولي

دا د شعور په شرعه مخکې تلي
دا قافلې به څوك په شا راولي

ستا د بنو د بڼ الوتې مرغۍ
ما د بنو سوري له بیا راولي

دومره څه يو بل خو به وپېژنو
سپرلى به دومره څه رڼا راولي

څنګ د واعظ خبره ومنمه
دنيا به څنګه څوك په شا راولي

نور دې څوك نه ژاړي چې نه ژاړمه
دلته چې څوك ژاړي ژړا راولي

د چا خاطر وي د چا غم **صابره**
تا مېکدې ته خامخا راولي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ته خو خبر يې چې په تا څه وشو
ته څه خبر يې چې په ما څه وشو

په مېکده کې چې بېګاه څه وشو
ستا په سر وشو چې اشنا څه وشو

ګرځمه خپل کور پکې نه پېژنم
په کلي وشوه که په ما څه وشو

خپل پکې يو بل سره نه پېژني
دا ددې دور په رڼا څه وشو

ښه رښتيا څه يې وې چې نه به راځي
قاصده دا څه وايې دا څه وشو

Pukhto.Net پښتو

په ميو وينځي د لمن داغونه
په محتسب خو په رښتيا څه وشو

خبره دا وه چې انکار يې وکړو
خبره دا نه ده چې بيا څه وشو

ما د بلا زلفو بلا غوښتله
ما سره دغسې بلا څه وشو

ساه پکې اخلم خو ساه يم پکې
هسې مې وژني په هوا څه وشو

هر څوك په ځان د ځانه نه دي خبر
څوك خبر نه شو چې په چا څه وشو

غزل

خو یا به تا او یا به ما کوله
نوره د میني قیصه چا کوله

که د حالاتو سترګې هرځنګه وې
ما د ارمان سره وفا کوله

واعظه خلاص شوې د ایمانه پکې
په محبت کې دې ریا کوله

ما به د شنو خالونو رنګ ورکوو
زما د زړه داغ به رڼا کوله

د هغه مخ د حیا سره داسې و
ما څه چې ګل به ترې حیا کوله

د ګاونډي خوب يې له خدايه غوښته
اشنا د خپله کوره غلا کوله

ما د وړو بچو ژړا ژړله
د کوټې هر لرګي تقا کوله

هغه شپه رنګ د مېکدې بدل و
هغه شپه ستا خبره چا کوله

خدايه چې هغه خلك څنګ خلك وو
چا چې به مينه په رښتيا کوله

زما د زړه هغه ورپورې نه شو
هغه چې تا به پکې تا کوله

صابره! ودې ليدو پوهه شولې
تا به په غم پورې خندا کوله.

غزل

د خپل نظر زورورتیا ګوري
زما قاتل په ما کې ساه ګوري

څه نوی، رنګ رښا ګوري
سپرلې چاپېره ګرځي تا ګوري

ما ته په دې سړي کې غلا ښکاري
دا سړی ښکلو ته په غلا ګوري

واعظ په څه د ژوند کتاب ولولي
هغه په ټکو کې ګناه ګوري

زما احساس ما له سزا راکوي
ما له څه غم ګوري سودا ګوري

ښکلي ښارونو ته راغونډ شو سره
مئينان څه له څي صحرا ګوري

ستا د ښو د بڼ الوتې مرغۍ
راځي زما د زړه درزا ګوري

زما په سترګو څه بلا شوې ده
که تاته نه ګورمه تا ګوري

صابره څنګه تاته وګورمه
دنيا ته نه ګورې دنيا ګوري

غزل

تنګ د یوې شپې د انتظاره دے
دا زړه نا قلاره، نا قلاره دے

هغه سرے هغسې په تا مئین
تا چې څوک شړلی ددې ښاره دے

هغه به د مینې لېونے نه وي
تا چې څوک شړلے ددې ښاره دی

اوس زما نظر زما نظر نه دے
تا چې اړولی ستا په لاره دے

هر سړي چې هر څه زهر ښکلي دي
هر سړی د هر څه نه وېزاره دی

Pukhto.Net
پښتو

دا سرې منم چې دروغژن نه دے
زړه يې ښه دی ذهن يې بېکاره دے

مينــــــــــه زوروره زړه وره ده
زړه يې را نه وړے ستا د پاره دے

څه وايې سپرليه! ماته څه وايې
ستورو درته نه وې چې بې ياره دے

ستا د مينې تور پرې لګېدلے دے
تلې که **صابر** په هره لاره دے

Pukhto.Net

غزل

سپین تنکي غانټول او سره ریدي مې درله راوړه
غرونه مې راوړي نشو سپرلي مې درله راوړه

ما د کوه قاف بنا پیرۍ څه کولې راغلم
ستا دپاره تلې وم غمي مې درله راوړه

تا وې چې د بنګړې ګډا د ټبر غمونه ورك کړي
ما وې چې خوشحاله شې بنګړي مې درله راوړه

خیال د مستې پېغلې او د مات منګي ټیکري
زړه! د خپل وطن مازیګري مې درله راوړه

تا خو د جامونو توبه کړې ده واعظه
واخله شراب وڅښه کټوري مې درله راوړه

Pukhto.Net
پښتو

تـــه د شـــپې د لارې د تيـــرو نـــه يرېـــدلې
راشـــه د دنيـــا اور ورکـــي مـــې درلـــه راوړه

ډېر که مې زړه وغوښتل چې ډېر څه درله راوړم
هېڅ مـې پېدا نکړه اسويلي مـې درلـه راوړه

وختـــه هغـــه ستـــا راکـــړي تالـــه درکـــوم
لپـه کـه پـه لپـه کـې ازغـي مـې درلـه راوړه

مـا وې! چـې يـوازې يـې خفـه بـه يـې ***صـابره***
راغلـم د خـالونو ښـاپېري مـې درلـه راوړه

غزل

هغسې مینه کوم هغسې وفا کومه
ستا هغه یو نظر ته هغسې دعا کومه

ما چې د بل دپاره څه کړي سهي مې کړي
زه چې د ځان دپاره څه کوم خطا کومه

اوس مې په زړه او ذهن داسې راخوره ده مینه
اوس چې د چا سره خبره کوم دا کومه

که ګناه نهٔ غواړي ربښتیا وربخ دې نه راولي
زه په وربخو کې نشه کوم ګناه کومه

غزل

چې په تیارو کې د رڼا د زړه خبرې کوي
دا سړے څوك دے چې زما د زړه خبرې کوي

اوس سړے داسې په اسانه سړے نه پېژني
خلك هوښيار شو په خطا د زړه خبرې کوي

چې د رڼا او د رنګونو موسم پېژني څوك
باران ته ناست دي د بربنډنا د زړه خبرې کوي

څوك چې د جنګ وايي د جنګ د زوره نه دي خبر
دا لېوني دي د بلا د زړه خبرې کوي

دا چې په مونږ او زمونږ مينه پورې تړلې کوي
دا څوک! د کم ځاے دي؟ دا د چا د زړه خبرې کوي

اوس څوک رښتيا خبره هم ښکاره کولے نه شي
اوس ياران يو بل ته په غلا د زړه خبرې کوي

مدام سنګسار وي په **صابر** غريب مې زړه هم وسوځي
څومره ساده دے په رښتيا د زړه خبرې کوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

وږي، تږي وي رنځور وي لېوني دي
زموږ غم څه د غريب سړي بچي وي

سړي څنګ سړي خورو ته سړي پرېږدي
په سړي څو به خوږېږي چې سړي وي

د شکست حوصله نه لرم پښتون يم
مقابل که مې زنځير وي که زمري وي

خو! چې څه د مينې خوږ لري په زړه کې
په ما ګران وي که د غرونو لېوني وي

کـه د کـور د درد د دوړو نـه راپـټ شـو
خو! په ښار کې د غم لړې وي لوګے وي

د زخمونـو جـامې واغونـدئ چې ورشـو
لېونـو پـه مېخانـه کې بـه سـپرلے وي

سـتا د غـم د غنـو سـررې پـه سـر ګرځي
سـتا **صـابر** بـه د رقیـب د زړه ازغے وي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

چې په دروغو خوشحالېږي په رښتيا خفه وي
هغه ياران خو به له مانه خامخا خفه وي

زما خوږمن له ما نه لرې په صحرا دېره دے
زما په کلي کې څوك نه شته چې په ما خفه وي

هغه سړے څه عجيبه عجيبه توقې کوي
ما اورېدلي چې زما خفه په ما خفه وي

د پېښور په ښار بلا شوې چې اوسې پکې
زړه به دې تنګ وي په وجود کې به دې ساه خفه وي

د مرغو شور په کومه لاړ مرغی په کومه لاړي
بڼونه ختم شو سحر خفه هوا خفه وي

مینه به کوم کوم زړه ساتي څومره ناکام به کوي
دا خو دنیا ده د سړي نه به دنیا خفه وي

دا د ازار په ډېرې وختل ازار به مومي
چا چې نن جنګ وکړو دا خلك به سبا خفه وي

زه د زړه منمه، خو څه خبره ومنمه
دغه دې ستا نه مرور دې خو په تا خفه وي

څه لبونے دے چې په یوځاے کې خوشحاله نه وي
صابر په ښار کې مرور یې په صحرا خفه وي

غزل

نه هغه رڼې سترګې نه بانه وينو تياره ده
بې زړه نه يو خو څه وکړو، مونږ څه وينو تياره ده

بس اورو چې په ښار کې د اسونو بادشاهي ده
په سترګو نه اسونه، نه سواره وينو تياره ده

په دې کوڅو کې هسې غړېدلې سترګې ګرځو
د يار د ښو سورې پکې نه وينو تياره ده

د ښکلو د مخونو په ليدو پسې ړانده شو
د ښکلو نظرونه څنګه وينو تياره ده

د ډېرې زمانې نه مو څه ولیده نه زده کړل
د ډېرې زمانې داسې څه نه وینو تیاره ده

د هغه ځایه اخوا خو تیرې د لامکان دي
تر هغه ځایه هم څه رڼا نه وینو تیاره ده

ددې او د هغې تمیز به ځنګ کوو **صابره**
په سترګو خو نه دا او نه هغه وینو تیاره ده.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د محبت د ګلستان خبرې نه کوي څوک
خلق هوښيار شو د تاوان خبرې نه کوي څوک

هر چا د خپلو پرهرونو ژبې وترلې
د سرو ګلونو د باران خبرې نه کوي څوک

زما د ښار د محتسب دعا قبوله شوله
زما په ښار کې د ايمان خبرې نه کوي څوک

ياران په خوب کې ښاپېرۍ ويني، خوبونه ويني
د شپې د ستورو د کاروان خبرې نه کوي څوک

د قـامتونو قيـامتونو قيصـې هېـرې شـولې
د جنتونـو د جانـان خبـرې نـه كـوي څـوك

د ظالمـانو زور قـوي شـو يـرې ورکـې شـولې
د مظلومـانو د ارمـان خبـرې نـه کـوي څـوك

مـا درتـه وې د نظـر بـازو د نظـره بـه شـي
ما درته نه وې چې د ځان خبرې نه کوي څوك

Pukhto.Net
پښتو

غزل

نه حوصله د انتظار لري نه میني کوي
زړونه د کاڼي شو نه درد کوي نه ویني کوي

د نوي دور د شیرینو خولو د شره توبه
شیرني غواړي چې خبرې د شیریني کوي

مونږه د خپلو خوش فهمو په ځلو وژړوي
حقیقتونه فیصلې څومره سنګیني کوي

دا ګودر هغسې د زړونو زلزلې یادوي
دا ګودر هغسې قیصې د ماه جبیني کوي

چې د حالاتو په سره سينه کښې اور بلوي
سړے که هر څه وي جامې به اور وريني کوي

چې د رنګونو سره الوزي رڼا خوروي
خيال به مهين لړي، خبرې به رنګيني کوي

دا يو **صابر** دے چې څه څه نه څه رښتيا ووايي
دا يو سړے دے چې خبرې لړې سپيني کوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ما چې کوم نوم د خپل نظر په آئينه وليکو
هغه نوم هر سړي پخپله دروازه وليکو

زه خو سپرلی ستا د ښائست دمخه پېژنمه
ما خو غزل ستا د قامت په حواله وليکو

د دوزخونو په تسودو لمبو کې ورغلمه
د جانان نوم مې د جنت په مناره وليکو

د ښائستونو د سپرلي په ښار کې پوخ دېره شوم
د مينې تکے مې په زړه کې په پخه وليکو

ما خو د ژوند په کتاب بل اعتراض نه دے کړے
ما يې تنقيد په بې ترتيبه سريزه وليکو

زمـا د میـني نــه منکــر زمــا د نومــه منکــر
زمــا غـــزل د خپــل کتــاب پــه حاشــیه ولیکــو

مغل به اوس هم زورور وي په چا څوك به لري
مـا يې شکسـت د خپـل تـاریخ پـه تـاتره ولیکـو

هغـه چې مـا پکـې ډيـوه پـه لاس تکـرې خـوړې
مـا يو کتـاب پـه هغـه شپه. هغـه تيـاره ولیکـو

نور چې مې څه لیکل، کاغذ و په کاغذ مې لیکل
خو چې ستا نوم مې لیکو دا مې په سینه ولیکو

پـه زمانـه پـس مـې څـوك ولیـده چې هغسـې وه
پـه زمانـه پـس مـې يـو نظـم هغـه شـپه ولیکـو

غزل

د ګلونو تماشه وي کله لږه کله ډېره
په نصيب کې مې نشه وي کله لږه کله ډېره

خپل زخمونه ښکلومه خپلو څرېکو ته تودېږم
هره شپه مې شوګيره وي کله لږه کله ډېره

کله زار شمه د خانه، کله ځان د چانه زار کړم
زما مينه عجيبه وي کله لږه کله ډېره

د پې مخو سل خبرې، سل بهانې. سل مکيزونه
د مئن يوه ګيله وي کله لږه کله ډېره

د احساس د زړه په زمکه د الفت فصل کرمه
زمانه رانه خفه وي کله لږه کله ډېره

Pukhto.Net

هر نظر پکې تیندك خوري، هر احساس پکې تېروځي
پــه دې کلــي کــې تيـــاره وي کلـــه لـــږه کلـــه ډېـــره

چې په کوم سر کې سودا وي چې کوم سر وکړي نروې
هغـــه ســـر تـــه خطـــره وي کلـــه لـــږه کلـــه ډېـــره

ته چې زلفو له ځنډ ورکړې کلي وران کړې وطن وران کړې
تـــه چـــې راشـــې زلزلـــه وي کلـــه لـــږه کلـــه ډېـــره

د پـــردو خبـــرې اورې د پـــردو پـــه خولـــه تېروځـــي
د ***صـــابره*** مـــې ګيلـــه وي کلـــه لـــږه کلـــه ډېـــره.

غزل

باغ و بهار دي چې په سترګو کې خبرې کوي
ښکلي هوښيار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

د کوم سپرلي دي چې د حسن په نشه پوهه دي
د کوم ګلزار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

لا په مئنو د الفت نشه ختلې نه ده
لا خو هوښيار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

د خاموشۍ رواج يې هم په ژبه نه پوهېږي
څه ناقلار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

دلته چې ژبې خوزوي جېبونه ډک ګرځوي
دلته کې خوار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

دا خلق څوك دي چې خالونه يې زنګونه نولي
دا د کوم ښار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

هغه بې شماره دي چې ښکلي قامتونه لري
هغه په شمار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

دلته بې شرمو ژبه ورو دنيا وخوړله
دلته په دار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

د څريکو څريکو پرهرونو نه يې وينې څاڅي
دلته بيمار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

نشه نشه دي چې احساس لري په غم اخته دي
خمار خمار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

ته به يې پېژنې ***صابره*** خو ته نه پېژنې
دا د لوې ښار دي چې په سترګو کې خبرې کوي.

د وینې رنګ (نظم)

او!
زه د خپلې وینې رنګ پېژنم
دا ځاځکي ځاځکي تکي تکي په دې لاره پرته
په کاڼو بوټو خوره
دغه زما وینه ده
دا څوك وینځلې نه شي
که په دې هر څومره سیلۍ والوزي
که په دې څومره بارانونه وشي
خو رنګ به نه اړوي
ماته معلومه ده
زما وینه ده
دا به رڼا کوي د ستورو په شان
دا به دنیا له حوصله ورکوي
دا به سبا له فیصله کوي.

ګواهي (نظم)

زه هغه لاس هغه ټوپک پېژنم!
چې د کوم لاس د کوم ټوپک دلاسه
زما د قام د مشرانو سینې
غلبېل غلبېل په وینو ورنګېدې
زما د ننګ د ملنګانو وینې
لکه اوبه د باران وبهېدې.

دغه لاس دغه ټوپک دغه مورچه
زما دسترګې ژوندد عمر قیصه
دغه زما دپاره نوې نه ده
دغه زما د زمانو تجربه.

دا ټوپک، دغه شپېلۍ، دا مړدکي
مدام زما د زړه، ځګره وتې
دا بارود، دغه ګولۍ، دغه لوګي
زما د هر شهید د سره وتې

Pukhto.Net
پښتو

زما د خومره شهيدانو وينې
دغه نظر، دغه ګولۍ خوړلي
زما د خومره ارمانونو وينې
دغه ټوپك دغه شپېلۍ نوستلي.

دغه لاس، دغه ټوپك دغه نظر
زما ښكالو، زما اواز پېژني
زما د زړه د رڼا لارې نيسي
زما سندره، زما ساز پېژني.

ما چې په كوم لوري قدم اخيستې
دغه نظر په هغه لور وتے دے
زما شعور چې كله ساه اخيستې
ددې ټوپك د خولې نه اور وتے دے

دغه لاس دغه ټوپك، دغه ګولۍ
مدام زما په وينو رنګ راغلي
دغه اور، دغه نظر، دغه خطر
زما د قام سره په جنګ راغلي.

خو! دا خـل دغـه دښمـن. دغـه قاتـل
مـا سـره ډېـره عجيبـه کـړې ده
زمـا پښتـو پـورې يـې ټـوقې کـړې
زمـا پـه لاش يـې تماشـه کـړې ده.

زمـا پښتـو لا دومـره سپکه نـه ده
چـې دا ناشـونې نـاروا وزغمـي
پښتـون لا دومـره بـې غېرتـه نـه دے
چـې پـه پښتـو پـورې خندا وزغمـي.

Pukhto.Net
پښتو

زه د تمامې ورځې ستړے مزدور

زه د تمامې ورځې ستړے مزدور
د شپې ایله کټ ته ځان ورسوم
خو! لامې ډډه لګولې نه وي
لامې په خوب سترګې ورغلې وي
چې ستا درد، درد خواږه یادونه
لکه د لارې ګډواله مسافر
زما د زړه په دامان
اورونه بل کړي خیمې ولګوي
زه د تمامې ورځې ستړی مزدور
په درد بدلي وجود
عن تر سحره پورې ویښ پاتې شم

خوب او خاموشي (نظم)

بېګاه د شپې خاموشي غلې غلې
د رڼو ستورو د رڼا په قدم
زما کوټې ته راغله
دا یې ووې
په یوه ساه یې ووې
ته څه خبر یې کنه؟
په اسمانونو کې جرګه شوې ده
دا فیصله شوې ده
چې څوک به خوب نه وینې
خوب اګهي خوروي
د خلکو خوب تښتوي
خوب د خوبونو باچایي نه مني
د زور خدایي نه مني

Pukhto.Net پښتو

نور به ځوك خوب نه ويني
اوس كه چا خوب وليدو
هغه سړي له به سزا وركوي
هغه سړے به په سولۍ خېژوي
زه د سزا د وېرې وبوږنېدم
يو ساعت وربېدم
د مرګه وېرېدم
دا مې ووې
ښكاره صفا مې وې
چې بيا به خوب نه وينم
خو! چې اوده شومه، په خوب ورغلم
خوب مې وليد
لكه چې خوب زور او زاري نه مني
هېڅ پابندي نه مني

Pukhto.Net

Opportunism

مونږ څنګ خلك څنك سړي يو
لېوني يو
چې د مينې په نوم ننګ شي
د بنائست په وطن جنګ شي
مونږ خبر شو
زر شو ورشو
خپل خانونه لوليه کړو
خپل کورونه خوار خسته کړو
لاړې لړه کړو تالا کړو
غزا وکړو
توره وکړو
چې جنګ تم شي
هر څه سم شي
نو څه داسې خلك راشي
چې د کومې راپيدا شي؟

Pukhto.Net
پښتو

خو د جنګ په وخت نه وي
د تاوانه خبر نه وي
خو د هر څه مدعيان شي
مشران شي، منصفان شي
ميدان نيم کړي
هر څه خپلو کې تقسيم کړي
زمونږ مړي مونږ له راکړي
مونږ ته خپل مړي په شا کړي.

Pukhto.Net
پښتو

یاد (نظم)

خدای خبر ولې خو زه کله کله
یو زوړ ورغلے پرهر وګروم
یو لرې تلے یاد راوګرځوم
یو ستړي شوي غم ته غاړه وځم
یو خوبولې شړیکه وښېرمه
یو غلے شوے درد راوپاروم
د زړه دننه مقبرې ته ورشم
ستا د یادونو ادیرې ته ورشم
په یو پرېوتي خلي وغوړېږم
په یو وران شوي قبر وژاړمه

سیند او سمندر

د سمندر او د سیندونو رشته
د زمانو رشته ده
په اوبو جوړه د اوبو رشته ده
دا رشته مه شوکوئ
سیندونه مه بندوئ
مه کوئ مه قیدوئ
د تورو غرونو لېوني سیندونه
پرېږدئ چې خې په مخه
له کړنګونو نه ټوپونه وهي
روان یې غرونه وهي
خي په دشتونو کې سفرې کوي
کله په رو کله په منډه زغلي

د سمندر د جوړېدو په ارمان
د سمندر دنیا ته ځان رسوي
د سمندر په زړه کې ځان ځایوي
د سمندر په زړه کې ځاے جوړوي
سیند سمندر شي لافاني سمندر
د سیند اوبه د سمندر اوبه شي
سیندونه مه بندوئ
د سیند اوبه د سمندر اوبه وي
مه کوئ مه سیندونه مه بندوئ
د سمندره اوبه مه پټوئ
سمندر مه قهروئ
که سمندر غصه شي
دلته راشي
ټول به یوه نعره کړي
هرڅه به غرق اوبه کړي

غزل

د زړه زور نوے کومه، مینه ګورمه خان تلم
زه چې اوس هم کله کله د حالاتو سره تلم

هغه مینه، هغه زه یم هغه شپه هغه جنون دے
تلې تلم په تلي کې د پیرونو سره پلم

خپلې لارې ږنومه په ږنا د خپلو اوښکو
نه د نمر پرواه لرمه، نه په ستورو پسې زغلم

که د ګل ارمان مې هرڅو د پرهر په لمن پټ کړو
خزانو نه خو شکمن وو، خزانو خو خارلم

ستا خوږو خوږو خبرو داسې خوږ خوږ شوګیره کړم
چې د اور ځادر مې واغوست، په سکروټیکو کښې څملم

دا چې اوس يې څه په خوله دي، اوس چې څه ته ږبتيب وايي
زه په دې د يار دښمن وم، زه په دې اشنا وژلم

Pukhto.Net
پښتو

مېخانــه وه. لټونتــوب و، زه د خانــه خبــر نــه وم
مــا بــه تاتــه وي کتلــي تــا پــه ســترګو کــې څــارلم

تــا بــه هــر چاتــه دروغ وې، تــه د هــر ســړي اشــنا وې
مــا بــه هــر چاتــه رښتيــا وې. زه خــو هــر ســړي وژلــم

خدای بخښلي جنتي دي، څوك رښتوني دي رښتيا دي
مـا چـې څـوك رښتيـا منلـي، زه چـې چـا رښتيـا ګڼلـم

چې احساس لرم منين يم، چې هنر لرم پښتون يم
په سکروټکو کې به اوسم، په انګار کښې به ځلم

د حــالاتو مصــلحت خــو د حــالاتو پــه ســمون وي
مونــږ د مينــې لټــوني يــو، مونــږه ظلــم ګڼــو ظلــم

نــور څــه نــه ســهي **صابره** خــو رښتونــې يــم رښتيــا يــم
دومــره هــر چــا پېژنــدلم، دومــره هــر ســړي مــنلم

غزل

څه د جلوس، څه د جلسې، څه د غزا شهیدان
مونږ بې هنرو پښتنو سره بلا شهیدان

په میدان ما جنګوي ماله شاباسی راکوي
خو د میدان په وېش کې نه مني زما شهیدان

زه د خپل یو یو ارمان، یو یو څلي ته پېژنم
پخپلو لاسو مې ښخ کړي د وفا شهیدان

مونږه د یو جنګه خبر نه شو چې چا وګټو؟
مونږه د هره جنګه راوړه د دنیا شهیدان

مونږ ددې دور د فرات په غاړه مړه د تندې
مونږ ددې دور د تاریخ د کربلا شهیدان

خپل پردې کوم یو زورور پکې سر ونه خوړو
دا د کابل شهیدان ښکاري په رښتیا شهیدان

چرته د یو خلي به پورته شي شغله د رڼا
په دې تیارو کې دې هر مه شه د رڼا شهیدان

نن سبا د هر زورور نه مني رښتیا خبره
مونږه په نن سبا کې واخله خامخا شهیدان.

Pukhto.Net

غزل

دا څـه خبـره ده دا څـه اورو دا څـه وایـي څـوك
پښتو به وایي خو پښتون به ځان ته نه وایي څوك

زمـا ملګـري دې پښتـو وايـي، پښتـون دې منـي
ماتـه دې خیـر دے نومـوړے ادیـب نـه وایـي څـوك

دا چـې پـه څلـو يـې د سلو کـالو ننګ تـازه دی
دا څوك وژلے شي دې خلکو ته به مړه وايي څوك

زمونږ سرونه يې په کار وي په مونږ کار نه لري
زمونږ په دور کې چې مونږ ته پښتانه وايي څوك

زه خـو سـره د عقلـه هغسـې تکـړې خورمـه
زمـا نصـیبه! ماتـه هغسـې سپـېره وایـي څـوك

د زه او تــه نــه خــو زمــا او ســتا قیصــه جــوړه ده
څنګګ ګنهګار دي؟ چې په عشق کې خان ته زه وایې څوك

خبــره دا نــه ده چې خلــك پــه رښتیــا نــه منــي
خبــره دا ده چــې رښتیــا خبــره ووایــي څــوك

مونږ د نظر پـه جنګ کې دغسې بـایللي زړونـه
چې د بنـو غشـي وربـړي زړه تـه زړه وایـي څـوك

ســتا هغــه یــو ایمــان، یــوه ژبــه، یــوه خبــره
صـابره! تاتـه بـه پـه دې دور کـې ښـه وایـي څـوك.

غزل

د زلفو غر په بله واړوي د غرونو جينۍ
وخاندي بلې کړي لمبې په چنارونو جينۍ

راشي د خان سره بادونه دسپرلي راولي
خدای جوړه کړي د ګلونو د رنګونو جينۍ

د زړه په زمکه د تنکو زخمونو کر کومه
ګلونه وکرل د کور په ديوالونو جينۍ

اوس تو له شپه سازونه اورمه سندرې ليکم
مئينه شوې په سندرو په سازونو جينۍ

چې قدم اخلمه، ټالۍ وهم، ټکرې خورمه
څنګ زنګولۍ يم د زلفو په ټالونو جينۍ

ناجوړه نه ده خو زما روغې راستۍ وهلې
هسې دې نه ګرځي په نورو زيارتونو جينۍ

اوس په ورغوي کې زما د وينې رنګ پټوي
ګوتې وهلي دي زما په پرهرونو جينۍ

ما سره غم دے چې د واورو سره واورې نشي
زه يرولے يم د غرونو بارانونو جينۍ

مينه د ګرانو ګرانه څنګ اسانوي **صابره**
راغله په څنګه ګړنګبدلي ګړنګونو جينۍ

Pukhto.Net پښتو

غزل

خدا ے خبر چې ښنګ به دې جانانه هېروم
دا بــه لکــه ځــان د خپلــه ځانــه هېــروم

څوک چې مې په هېره چرې هم هېر کړے نۀ دے
هغــه څــوك بــه څنګــه پــه اسانه هېــروم

خوب خو کله هېر او کله یاد څه داسې کېږي
خیــال بــه دې پــه څــه خبــره ګرانــه هېــروم

هرڅه چې یم ستا له برکته یمه عشــقه
ســتا کومــه نیکــي بــه مهربانــه هېــروم

ووایه چې کلــه دې د تنــدې ســوے نــه یم
کومــۀ نــاروا بــه دې اســمانه هېــروم

ساه که مې څه ده خو ستا په ساه کې ده پوهېږم
څنګه! تا به ولې؟ خپل ارمانه هېروم

لاخو مې د زړه د پرهرونو وینې څاڅي
څنګ به دې د مینې ګلستانه هېروم

مه وایه د خلکو، خلك هرڅه هرڅه وايي
مه مې هېروه، نه به دې جانه هېروم

خم د پښتنو د غرونو کاڼي ورله وړم
خپل پې مخې لال د بدخشانه هېروم

دا د هېرولو خوی یې ښه نه دی ***صابره***
دا عادت د هغه مسلمانه هېروم

غزل

دا ونـــې بــوټي، واورې او ګلونـــه مـــې وطـــن دے
دا غرونـه مـې هډوکي دي دا خـاوره مـې بـدن دے

بېشـکه چې بې وسه يم خو نـه داسې ورك نـه يم
په موټي کې مې اوس هم خپله خاوره خپل وطن دے

ته څوك يې؟ څه دې نوم دے؟ څه به ته څه به دې زور يې
ددې خـاورې د زور خـو نـه دهلـي او نـه لنـدن دے

دا تـه څـه يـې دا ستا د خانـه څـه طمـع پيـدا شـوه
زمونږ خو هغه خان دے چې په دې خـاوره منين دے

کـه لاس دې ورلـه وروړو د زوره بـه يـې خبـر شـې
ګرېوان د پښـتون مه ګوره کـه هـر خـومره بـنيـرن دے

خبر یې چې په دې وطن کې سر لري سردار یې
دا سمه پښتونخواه ده دلته هر څوک قدرمن دے

د مینې په وخت مینه وي د تورې په وخت توره
بس دا زما د قام د هرې نرې پېغلې فن دے

نور نه کښېني ورځې د مغل خېلو خبر اخلي
خوشحال راپاڅېدلے دے شلولے یې کفن دے

نه، نه زړه په غلطه یې په دې سرې تېروځې
نه دا سړے زه پېژنمه دے خو دروغژن دے

چې هرڅه یمه، یم نه دروغژن نه منافق یم
چې کوم داغ مې په زړه دے هغه داغ مې په لمن دے

د ډېرو پسرلو په دعا جوړ نه شو **صابره**
هم هغسې خوږېږي هغه زخم دے زولن دے

Pukhto.Net

غزل

چې زما تنهايي ويني ګويا شي
خاموشي د دېوالونو په ژړا شي

زه پوهېږم چې زما د زړه زخمونه
په تودو څڅکو کې ساه واخلي صفا شي

څه يادونه په ما اوس هم خفه کېږي
چې خفه ورته ښکاره شم خواله راشي

مونږ خو دا نه وې چې لارې دې تيارې شي
مونږ خو وې چې ګټ پيرونه دې رڼا شي

څه پیکه پیکه، لوګي لوکي ماحول دے
کله کله خو مې ساه پکې ساه ساه شي

چې زما دمخه تا سره اشنا شي
میني هغه خلق تا پېژني ستا شي

کله کله تا ته ستا لوظونه یاد کړم
کله کله مې زړه دغسې خطا شي

په لیدو د قامتونو قیامتونو
ګړنګېدلي، ګړنګونه وارخطا شي

چې کوم زخم مې هوا وخوري تازه شي
چې مې کومه څړیکه ساه واخلي ساه ساه شي

مونږ د خان نه یو، په خان نه یو ***صابره***
مونږ دې وسوزو خو لارې دې رڼا شي.

غزل

د محبت په تاتره کښې اوسو
مونږه مدام په خطره کښې اوسو

د خپلو غرونو غوندې ورژېدو
په زلزليزه جزيره کښې اوسو

لا خو د ځان په خوړو نه پوهېږو
لا د بارودو په نشه کښې اوسو

لا خو نه کور شته، نه کنډر، نه کلے
لا خو په ورانه اديره کښې اوسو

د خاموشی په سمندر لاهو یو
د زورورو په محله کښې اوسو

دا مونږه څنګه په ځان نه پوهېږو
دا مونږ په کومه زمانه کې اوسو

مونږ به ترڅو داسې تکړې وهو
مونږ به تر کومې په تیاره کښې اوسو

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ګورې! خو ګوره د نظره به شي
د سترګو توره د نظره به شي

ستا د اوږدو زلفو بلا واخلمه
ګرځې سرتوره د نظره به شي

څه چې په زخم کښې دې ونغاړمه
د څړيکې شوره د نظره به شي

يوې خندا دې لېوني کړه ياران
مه خانده نوره د نظره به شي

مست ليوني درنه چاپېره ګرځي
د مينې کوره د نظره به شي.

Pukhto.Net

غزل

ستړي زبيرګي نه کوي ستم نه کوي
اوس څوك د هيڅ خبرې غم نه کوي

زمکه هم هغه جنتي زمکه ده
چې ادم نه شته نو غنم نه کوي

د غنډل غاړو جينکو د غمه
ورشو غمژنه ده شړشم نه کوي

زړه هغه وايي چې څه نه وايي څوك
هغه کوي چې څه عالم نه کوي

لـــه دوزخونـــو يرېـــدلي خلـــك
پـــروا د ژونـــد د جهـــنم نـــه کـــوي

د پـــرې خبـــرې د يـــارانو ښـــه دي
څـه کـه يـو څـو کارونـه سـم نـه کـوي

د محبـــت دنيـــا بدلـــه شـــوله
اوس څوك د درد علاج په دم نه کوي

زړونـه بـې خـوږو شـو غـم نـه پېژنـي
سـترګې د کـانو شـولې نـم نـه کـوي

صـابره! سـتا مينـه مـې ومنلـه
غـم تـه غـم وايـي خـو مـاتم نـه کـوي.

غزل

په ځان مئین یم په ځان ننګ کومه
د شکستونو سره جنګ کومه

د لونګین د لړه پرېوتمه
لوڼه راغلې یم لونګ کومه
هغه د څه خلکو په زړونو کښې وي
زه چې خبره د کوم زنګ کومه
څنګ به د مینې رڼا نه ستایمه
څنګ به د ډېل ارمانه څنګ کومه
چې د خوشحال منم، خوشحال منمه
څنګ به ستاینه د اورنګ کومه

غم له د زړه د وینو رنګ ورکوم
د ژوند قیصه په نوي رنګ کومه

غزل

څه محبت څه انتظار یې کړ
زړه چې د کار و نو څه کار یې کړ

مینې د چا خبره نه منله
د خپل اختیاره وه خپل اختیار یې کړ

د محبت خونه چې ورانه، نه وه
هر سړې بنه وې څه روزګار یې کړ

ساده مئینو پته څه پېژندله
که بغاوت وې خوپه جار یې کړ

درد د پرهر آئینه وځندله
لکه سپرلې چې وي سینګار یې کړ

څرېکې زما د زخم زړه ته کتل
زړه یې بې واره وې خو وار یې کړ

ستا د ښایست د بڼ د باده لوګې
زما چې یاد شي نو ښغار یې کړ

ستا د قامت قیصه مې هېره نه ده
څه هنګامه وه. څه ناتار یې کړ

په غږ او غوږ چې پابندي وه سره
پو څو مارغان وو چې چغار یې کړ

د هر یزید په لاس د هر بیعته
زما یاران وو چې انکار یې کړ

دا به صابره بنه ده پوهه شومه
چې خوب یې نه و انتظار یې کاوه.

غزل

څوک نازولې نازنینه غواړي
زړه چې دعا غواړي په مینه غواړي

د ګلو لښته خو به خدای پوهه کړي
د ګلو قدر د ګل چینه غواړي

زما په سترګو کښې چې ځان ویني
هغه ورځ د بر څه د ائینه غواړي

د زړه په زمکه په زخمونو کړي
هر څوک چې دا دنیا حسینه غواړي

Pukhto.Net

مینه مې هغسې ساده سپن زړې
د یارانې خبره سپینه غواړي

د لېونې مینې بلا ورکه شه
فرهاد د غرونو نه شیرینه غواړي

صابره مینې په غم واړولو
پرهر چې خوله پرانیزي وینه غواړي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د شوخه شورې چې خبرې کوي
بانه يې اورې چې خبرې کوي

يا لوېتمه مرورې يا شونډې چيچي
لفظونه زورې چې خبرې کوي

د پرهرونو ژبې ګونګې بنه دي
د سترګو تورې چې خبرې کوي

Pukhto.Net

د خلکو یره یې په سترګو کښې وي
چاپېره ګوري چې خبرې کوي

د چنار سیوري له هیبته رپي
د ښو سیوري چې خبرې کوي

د انتظار مزه په هغه شپه وي
شوګیر او ستوري چې خبرې کوي

رنګ د رنګینو لویټو یادوي
منین سترتوري چې خبرې کوي

Pukhto.Net
پښتو

قطعه

د الفت سیوري له سترے سترے راشم
لکه سوړ اسویلے ساه واخلم دمه شم

د زخمونو خادر واغوندمه خملم
د دردونو سترګې پټې کړم اوده شم

غزل

د زمانې د سترګو رنګ اخلي
زما د زړه آئينه زنګ اخلي

په لونګينو غاړو ويرېږي
د پر سوداګر ګرځي لونګ اخلي

د محبت قصه به څنګ نوې شي
نه څوک ګودر له ځي، نه بنګ اخلي

چې سره مهران په کهسار تنوځي
بهرام خوشحال پرېږدي اورنګ اخلي

د لېونو سترګو د زوره لوګي
د ملنګانو نه قلنګ اخلي

سړے به څه چا سره مینه کوي
سړے به څه د کلي جنګ اخلي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

چې په نصیب شوه د اسمانه شوله
لکه زمونږ روزي چې ګرانه شوله

چې بې جنونه، بې جانانه شوله
دنیا خو دغه وه چې ورانه شوله

لاره وه، ستوري وو اسمان وُ، شپه وه
خبره پاتې د کاروانه شوله

تنکي تنکي زخمونه وټوکېده
د انتظار صحرا ودانه شوله

عقله په تا چې مې باور کړے دے
هغه سودا مې د تاوانه شوله

ستا په خوږو زلفو کښې "خو" لټوي
آئینه ماته که حېرانه شوله

ما يې په سترګو کې تصوير جوړه و
هسې شکي شوه بدګمانه شوله

چې مينه خواره شوه که خوار شو زړونه
د غم سودا څنګه ارزانه شوله

وربخو رنګ واړوئ، پوهه شومه
په مېخانه څوك مهربانه شوله

د رقيبانو جوړه کړې دنيا
په اسويلي د مئين ورانه شوله

ستا د ښو د ښه ونه وته
سودا کښه هر څو پرېشانه شوله

د دردېدلي زړونو خدای اسره شه
دنيا که ډېره بدګومانه شوله

د پرهرونو د ګلونو خندا
د ګورو زلفو د بارانه شوله

وربخې راغلې چې راورسېده
باران راښکې شو چې روانه شوله

بس چې ناڅاپه مخامخ شو سره
سترګې زرې شوې مینه ځوانه شوله

مونږه د خپلو زړونو ومنله
په مونږ چې ورانه شوه د خانه شوله

د نفرتونو تیارې وتمبېدې
چې د الفت شیمع روښانه شوله

اوس یې د زړه په رضا پوهه شومه
صابره اوس مینه اسانه شوله.

غزل

وخت د ګیلې نه دے ګیله نه کوي
اوښکې مې اوس په ښو شپه نه کوي

غم چې د زړه د ځیګر لار ولیده
اوس مې په سترګو کښې دمه نه کوي

ما په تنکې زخم کښې وکرله
څړیکه به ولې سره لمبه نه کوي

اوس په ککو کښې زما نوم نه لیکي
اوس په ښو کې اشاره نه کوي

د محلونو رڼا ولمسوو
ګل د پرهر سره رشته نه کوي

زما د ښار په هوا څه شوي دي
ستا د ښو د بڼ قصه نه کوي

خلک د شپې خاموشۍ وویرول
اوس څوک د مینې وظیفه نه کوي

د مغل خیلو پره ورکه شوله
پښتانه جنګ په تاتره نه کوي

دا به صابر ژاړي غزل به لیکي
بل څوک شپه نه خوري، شوګیره نه کوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ښکلا چې بې زړه شوه، داسې خو نه وه
مینه چې څه شوه، داسې خو نه وه

ته سره لمبه شوې زه لوګی نه شوم
دا ښکلا وشوه، داسې خو نه وه
په څه خفه ده، چې ماته ګوري
د قهره سره شوه، داسې خو نه وه
مخې له راغله، په مخه لاړه
دا خو ونه شوه، داسې خو نه وه
مینې مړې شوې، زړونه ماړه شو
دنیا چې څه شوه، داسې خو نه وه

په هر خفګان مې اوس خفه کېږي
دا ښکلا ښه شوه، داسې خو نه وه.

Pukhto.Net پښتو

غزل

هغه رنگينه رنگونه، نه وينو
نه به وي سپرلي گلونه، نه وينو

اوس د ژوند د ونې په ښاخونو کښې
زوړند د الفت تالونه، نه وينو
کښېنه چې زاړه وختونه راولو
مه ځه چې زاړه ځانونه، نه وينو
زړونه د يادونو خزانې لرو
هسې خو خواږه خوبونه، نه وينو
لا په سر کښې سُر د محبت لرو
لا د ځانه لوړ سرونه، نه وينو

گل وينو خو! سترگې لرو زړه لرو
څنگه به د گل زخمونه، نه وينو.

غزل

ښکاري څه بلا بدله شوې ده
مینه د دنیا بدله شوې ده

دا او هغه تولې قصې نورې دي
هغه ده که دا بدله شوې ده

نوره په تعویذ د ملا نه کېږي
مینه په رښتیا بدله شوې ده

پرېږده د پرون خبره بله وه
نن د نن ادا بدله شوې ده

Pukhto.Net پښتو

هــر خــوا توپانونـــه، توپانونـــه دي
هــر چرتـــه هـــوا بدلـــه شــوې ده

زه او تــه کــه نــه بــدلېږو څــه وشــو
ستـا او زمـا سـا بدلـه شـوې ده

خيــال يــې د پرونــه بــدل شــوی‌ؤ
ژبــه يــې ببېګــا بدلـــه شـــوې ده

هـــره انتهـــا بدلـــــه وګنـــــه
هـــره ابتـــدا بدلـــه شـــوې ده.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

زلفې دې مه څنډه چې نه خورېږي
له خورو زلفو نه مې زړه خورېږي

خپل محفلونه خو به ګرم ساتو
چې محفلونه شي ساړه خورېږي

ستا د قامت رنګ مې په سترګو کې وي
لړه خورېږي که تياره خورېږي

مينه د ښار ترخو لوګو وخوړه
د ژوند رګونو کښې تراخه خورېږي

Pukhto.Net

غزل

زلفې دې مه ښنده چې نه خورېږي
له خورو زلفو نه مې زړه خورېږي

خپل محفلونه خو به ګرم ساتو
چې محفلونه شي ساړه خورېږي

ستا د قامت رنګ مې په سترګو کې وي
لړه خورېږي که تياره خورېږي

مينه د ښار ترخو لوګو وخوړه
د ژوند رګونو کښې تراخه خورېږي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

رنــګ د مېکــدې پــه بلــه واړوه
وخانــده کاســې پــه بلــه واړوه

ګـورې ګـورې زلفـې لـړې څنـډ وهـه
غرونـه غرونـه شـپې پـه بلـه واړوه

راشـه د رنګونـو سـپرلي راولـه
داســې دا کـوڅې پــه بلــه واړوه

مـات زړونـه پـه مست نظر کې وېـره
ورانـــې ادیـــرې پـــه بلـــه واړوه

عشــقه دا زړه دنیــا بدلــه کــړه
خیــال د زمــانې پــه بلــه واړوه

بیــا دې د کتــو ادا بدلــه کــړه
بیــا مــې ارادې پــه بلــه واړوه

پرېــږده چې رنــې شــي د رنــا قصــې
راشــه تماشــې پــه بلــه واړوه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

بانه دې مه خندہ چې نه پرېوځي
ستا د بڼو سره مې زړه پرېوځي

ستا د قامت ونه ولاړه اوسه
زما د سر سوري دې نه پرېوځي

د محبت خېمه په سر ګرځوم
موسم يخ زړی دی ساړه پرېوځي

د مازيګر دنيا بدله شوله
په ګودرونو زانې نه پرېوځي

په قامتونو قيامتونو منين
له ګړنګونو نه په څه پرېوځي

غزل

د پرهر څرېکې څرېکې شور يې کړمه
ښا پست دې اور واخيسته اور يې کړمه

د مينې تور عجيبه توقه وکړه
د لبونو د سترګو تور يې کړمه

ما يې په تورو زلفو ملا تړله
د سپينو ستورو د پېغور يې کړمه

د پښتنو غرونو د زوره لوګے
د لبونو سيندونو شور يې کړمه

وخت دې بېخايه سترګې نه نوروي
نوره به ګرانه شي که نور يې کړمه

بانه يې وخوځول وير بدم
زلفې يې خنده وهلې خور يې کړمه

ډېر که مې ستا د غم تکور ورکاوه
درد زوروروه کړ وکور يې کړمه.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

څه زورورې وې څه زور يې کړه
ستر ګو دې اور وره و اور يې کړه

انتظار ستا بې لوظې څه کوله
زه يې وژلمه پېغور يې کړه

ما د زخمونو ژبې وتړلې
ما له يې شر جوړوو شور يې کړه

ګل په ورغوي کښې پرهر ګرځوو
سينګار زما د زړه د کور يې کړه

غم هېرول هسې خبره نه وه
پرهر چې خواله وروسته اور يې کوؤ

ستا د تنکۍ مينې د تاوه قربان
زما د زړه د درد ټکور يې کوؤ

د ځوانۍ خوب يې وينو **صابره**
مينې مستي کوله شور يې کوؤ

Pukhto.Net
پښتو

غزل

چې ستا د سترګو د نظره نه وه
هغه نشه، نشه د سره نه وه

ستا د خواره وربله نه تېرېده
د ګل ورېمه دومره بې سره نه وه

په رقيبانو چې مې جنګ باللو
ما سره ستا د رضا زغره نه وه

په څه خبره چې خفه شو سره
هغه خبره څه خبره نه وه

په نوم يې ښکلو قسمونه خوړل
مينه مې دومره بې باوره نه وه

ستا د ښو په شر يې واړولم
څريکه لاوتې د پرهره نه وه

خان ته مې ستا خبره څنګ کړې وې
چرته ستار، چرته سندره نه وه

زما د زړه رضا يې نه کوله
دنيا زما غوندې بې سره نه وه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د ستر ګو جنګ د ښو زغرې غوا ړي
مینه د مینې څو خبرې غواړي

زلمي په غرونو کې غمې لټوي
پېغلې لونګ غواړي ګور ګورې غواړي

د ادم خان له ګوتو دم وتی دے
درخو رباب غواړي سندرې غواړي

مونږه ګلونه پرهرونه وېشو
دنیا لعلونه ملغلرې غواړي

ترخو حالاتو ترخې کړي ژبې
د مينې شکور غواړي شکرې غواړي

د پرهرونو د سپرلي بادونه
د غم جاګير، د غم دوترې غواړي

د خپل اختيار د اسمان سيل **صابره**
خپلې بڼې، خپلې وزرې غواړي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

خدای خبر دوی ته به ځان څه ښکاري؟
چاته چې ظلم، ظلم نه ښکاري

د پرهرونو جامې اغوندمه
موسم یخ زړے دے ساړه ښکاري
لکه د درد دنیا مې کمه شوله
ګوره شراب راته تراخه ښکاري
په چمن څه نوې هوا الوځي
ګلونه لړ غونډې راته ښکاري
لا یې یوه خبره سمه نه ده
لا خلک هغسې کاږه ښکاري

چې د دنیا خلکو ته وګورمه
دا خپل ملګري راته ښه ښکاري

غزل

په دنیا کې د دنیا د غمه تنګ یم
چې یوازې یم د ځان سره په جنګ یم

په کوځه د لونګینو غاړو راغلم
ټول وجود مې خوشبویي کوي لونګ یم
چې د مینې لېوني رانه زارېږي
زه د کوم ګودر د کومې غاړې بنګ یم
ته په څه داسې غاوره شوې بدل شوې
زه خو هغسې باچا یم چې ملنګ یم
د ازغي سره چې ولګمه ګل شي
په رښتیا د محبت په رنګ کښې رنګ یم
زه د هغې نومه هغسې زارېږم
چې د څنګه یې موده وشوه په څنګ یم

د **صابر** سترګو کښې ټوله شپه غړېږم
پوهه نه یم چې رڼا یمه که رنګ یم.

غزل

د ګلونه ډيوې بلې تماشې دي
څه زخمونه څړيکې څړيکې دي لمبې دي

دا چې سترګې مې اوچتې دي رڼې دي
روڼې کړي مې په نره تورې شپې دي

چې په غم د غم ځپلو غمژن نه وي
هغه زړونه، زړونه نه دي اديرې دي

د مانو سورو له مه ورځئ ملګرو
خلك وايي چې راتلونکې زلزلې دي

ته په ډېر څه کښې اشنا د لوږې مړ شوې
زه که وږے يم خو سترګې مې مړې دي

Pukhto.Net

چې زما د وینو ځاځکي پکښې رېږي
د تیارو سترګې که تورې دي رڼې دي

د رڼا فصل تولېږي سباوون دے
اوربدلې مې د ستورو ګنګوسې دي

نوې سترګې نوے نوے نظر غواړي
په دنیا کښې نوې نوې تماشې دي

اوس د ښار او کلي دومره فرق نشته
اوس د ښار او کلي څومره فاصلې دي

ما د مینې سمندر له خانه تاو کړو
زه خبر یم چې د ژوند شګې تودې دي

څه چې ورشو د **صابره** به څه واورو
خلک وایي چې خبرې یې خوږې دي.

غزل

شر دې سر وخوري خو د شوره وځي
مينه د کلي د پېغوره وځي

چې څرېکې څرېکې پرهر خوله ورولي
لکه چې درد د زړه د زوره وځي

څم کله په تيارې د دعا وترم
درد دومره ډېر شو د ټکوره وځي

هر چا د خپل زړه لامکان ونيو
هر څوک د خپل احساس د اوره وځي

په سترګو لاس ږدمه چې ونه وځي
ستا د رنړو سترګو د توره وځي

بهر د زړه خوږېدو څه پاتې دي
سرې په څه پسې د کوره وځي

غندل غندل ارمان به نه ژاړمه
چې د کړو وروځو د توره وځي

رو رو رغېږي هوښيارېږي سړے
ښکاري **صابر** د زړه د زوره وځي

Pukhto.Net پښتو

غزل

ستړي ستومانه چې د کاره راځم
تا یادومه چې په لاره راځم

د ارمانونو پنډ په سر راوړمه
کور ته چې هر ماښام د ښاره راځم
د کلي ډېرې لارې ډېرې کوڅې
په دې کوڅه د چا دپاره راځم
د پرهرونو جامې واغوندمه
چې په سپرلي کښې د ګلزاره راځم
څه نوي غم نوې سودا راوړمه
چې د حالاتو د بازاره راځم

د مېخانې دروازه مه بندوئ
یارانو زه به د روزګاره راځم

غزل

بد لېونے شو انتظار نه کوي
درد یوه شېبه ده قرار نه کوي

اوس مې د زړه په رضا پوهه شوله
اوس چې په تلو کې شي تلوار نه کوي

ستا د وعدې په تار تړلے زخم
ما ژړوي سپرلي ته وار نه کوي

خمارې سترګې د نظره شولې
کچیر بانه د زړونو ښکار نه کوي

اوس خو دې کله کله هېر هم کړمه
اوس مې زړه کله کله کار نه کوي

د زمانې هوا بدله شوله
څوك په قسم باندې اعتبار نه کوي

داسې د يو بله ماړه شو خلك
څوك د يو بل سره روزګار نه کوي

اوس په دنيا پورې زړه نه تړمه
اوس مې دنيا ته زړه ازار نه کوي

خدايږ خبر څوك به څه معنا ورکوي
سړے ددې غمه اظهار نه کوي

لکه چې بيا هغه تصوير جوړوم
صابره! بيا مې ګوتې کار نه کوي

غزل

د ردې کفـــر کلـــيمې ورځـــي
خلکـــو لـــه څـــه بـــلا قصنــې ورځـــي

مونــږ کـــه ګناه وکـــړه خـــو کفـــر بـــه وي
شـــيخ کـــه ګنـــاه کـــوي تـــوبې ورځـــي
د واعـــــظ هـــــره فلســــفه د فســـــاد
واعـــظ لـــه نـــور څـــه خـــو فتــنې ورځـــي
د محتســـب پـــه تويـــه مـــه تيـــر وځـــه
ځـــي مېخـــانې تـــه خـــو د شـــپې ورځـــي
هغوی په هر موسم کښې سپين سپېځلي
هغـــوی لـــه هـــر رنـــګ قصـــيدې ورځـــي
ســـړې چـــې وځـــي د رنـــا پـــه لټـــون
مخـــې لـــه څـــه نـــا څـــه تيـــارې ورځـــي

هغـــه زمـــوږ د زړونـــو غـــلا پېژنـــي
هغـــه لـــه نـــاز ورځـــي، نخـــرې ورځـــي.

غزل

د سرو لمبو د غرغرو د شوره نه دي خبر
دا څوك چې جنګ غواړي د جنګ د زوره نه دي خبر

زما د کور د ورانولو په ارمان لېوني
د خپل ارمان د ورانېدونکي کوره نه دي خبر

د خاموشۍ په تقدس ایمان لرونکي خلك
د لړزېدلي، لړزوونکي اوره نه دي خبر

زما بچي لا د ګودر اور اورکي يادوي
دوی په ګودر د لګېدلي اوره نه دي خبر

دومره خبر یم چې د تورو نه یې وینې څاڅي
دومره پوهېږم چې یاران په نوره نه دي خبر

چې د چا زړه ورانوي خندګه به مانې جوړوي
چې د بل بد کوي د بل د پوره نه دي خبر

دا خلک دومره د نفرت په ګناه مه ګرموه
دوی ته ګناه نه شته **صابره** وروره نه دي خبر

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د ښاپستونو څه معلومه ده چې څه به کوي
د تندرونو څه معلومه ده چې څه به کوي

له کومو زړونو چې بې دردو خلکو لوېې وکړې
د هغه زړونو څه معلومه ده چې څه به کوي

ځئ چې د خپلو ارمانونو ستوري ولټوو
د اسمانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

په سرو ګلونو خو سیلۍ والوته ورژېدل
د پرهرونو څه معلومه ده چې څه به کوي

ځئ چې د زړونو زمکې واړوو سپرلي راولو
د بارانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

دا چې دنیـا پـه ځـان د خپلـه زوره ولګـول
ددې اورونو څه معلومه ده چې څه به کوي

که ستوري نه وي ځو ورځو اورورکي رانیسو
د ماښامونو څه معلومه ده چې څه به کوي

مـا پـه ورغـوي کښې ډیـوه د محبت ونیـوه
د توپانونو څه معلومه ده چې څه بـه کـوي

د چا د خولې په خاموشۍ دې سړے نه تېروځي
د چا د زړونو څه معلومه ده چې څه به کوي

د ځړیکو فصل مې سنبال کړو د پرهر په اوبو
د بارانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

د زړه داغونه خو بـه څـه سړے پـه زړه وساتي
د شنو خالونو څه معلومه ده چې څه به کوي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د محبت لمن چې چا ونیوه
وایه چې لار یې د ربنتیا ونیوه

هر سړي الوځي هوا رانیسي
هر چا د ګوتې نه بلا ونیوه

په کانو بوټو کې تیکرې ګورې
ستا لبوني د ګودر خوا ونیوه

تا په خندا خبره وارولـه
ما په ژړا ژړا کښې سا ونیوه

Pukhto.Net

اوس دې الـوځي چـې سـيلۍ الـوځي
مـا پـه ورغـوي کښېـس رڼـا ونيـوه

دا خلـک دغسـې څـه چـل جـوړوي
دې خلکـــو دغســـې دنيــا ونيـــوه

ښـو لـه خندا ورکـړه کـه سا واخلمـه
مـرم د پرهـر خـرېکې مـې سا ونيـوه

اوس راڵـه سـترګې پټـوي **صـابره**
ما يې په سـترګو کې څه غلا ونيوه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

څوک يې اشرو لـه بلې څوک تـرې لښکر جوړوي
هــر زورور د پښتنــو دپــاره شــر جــوړوي

د پښتنــو زمکــه بــه څــه فصـلونه وتوکــوي
څوک پکښې جنګ جوړوي څوک پکښې سنګر جوړوي

جنګ به زمونږ نه وي خو مرو به پکښې مونږ لېوني
څوک چې ختن اخلي مورچه به په خيبر جوړوي

پښتانــه دې جنګونــو داســې خــاے تــه ورســول
چې خپـل کورونـه ورانـوي بـل لـه دوتـر جـوړوي

دوی که چا دې زمکې تـه پرېښوده اسمان تـه رسي
دا پښتانــه ددې پــرتې خــاورې نــه زر جــوړوي

وخت چې په ما د څه احسان کوي نو داسې کوي
مانه څرمن وباسي ماله ترې څادر جوړوي

هېڅ پوهه نشمه چې څنګه پکښې ونښلمه
ما له چې څوک دام جوړوي د هر يې په هنر جوړوي

د جانان دا نوې ادا دې د نظره نه شي
زما د اوښکو د بارانه سمندر جوړوي

داسې څوک نه شته چې په دې وراني کښې لاس نه لري
داسې څوک نه شته چې کابل او پېښور جوړوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

زړه خو چې تا په مخه واخیستمه
ټولې دنیا په مخه واخیستمه

زه پخپل ښار کښې لکه ورک لیونے
داسې سودا په مخه واخیستمه

ځه د ارمان دعا قبوله شوله
غم په رښتیا په مخه واخیستمه

ما یې ایله د ښو جنګ ولیده
زه یې بېګاه په مخه واخیستمه

Pukhto.Net

نن د احساس کړيوان ته لاس اچوم
نن يې صفا په مخه واخيستمه

د اسمانونو زور ته ودرېدمه
خوستا ادا په مخه واخيستمه

خپلو خيالونو د نظره کړمه
خپلې رڼا په مخه واخيستمه

د خورو زلفو لېونو خيالونو
څه وارخطا په مخه واخيستمه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د پرهر د ځړیکې ځړیکې نه چاپېر شم
کله کله د یو داسې درده تېر شم

ستا د زلفو ارمان راولي راياد شي
چې د سترې اسویلې په ول کښې ګیر شم

ته مې په هېروه ستا نه دې هېر نه شم
په دې نه یم که د نورو خلکو هېر شم

ستا په زړه کې خو مې ځاے د زړه پیدا کړو
اوس په مینه کې بالا یمه که زیر شم

زه د مینې د ارمان د سپرلي ګل یم
ما که ډېر بادونه ودوړوي ډېر شم

د کړو بڼو تېره غشي په زړه خورم
د وفا په شهیدانو کې به شمېر شم

چې په کلي کښې څوک ګورمه صابره
د هغه سره په لار کښې تېر و بېر شم

Pukhto.Net
پښتو

غزل

کلــه يــې ســره کلــه د ســرو ســپينو لښکــر ووهــي
دلتـــه پـــه دې خـــاوره مـــڼبن د چـــا نظـــر ووهـــي

مالــه د غرونــو د مرغيــو د غمــه خــوب نــه راځــي
چې څوك ظالم چرته پـه غرونـو کې نښتر ووهـي

چې پکښـې هغـه يـاران، هغـه محفلونـه، نـه وي
ســړے بــه داســې ږبنــور تــه څــه چکــر ووهــي

ستا پـه تکـل د خپـل وجـود سيوري تـه ودرېدمـه
ســړے ســتومانه شــي چې دغســې ســفر ووهــي

ســتا د بڼـو د لښکـر هـره قصـه نـوې قصـه
کلــه مــې زړه ورانــوي کلــه مــې ســنګر ووهــي

مونږه چې روغ يو خو زمونږ د جواب هيڅوك نه وي
مونـږه چې وران شـو نـو سـيکان هـم پښـور ووهـي

صـابره بيـــا بـــه د دنيـــا زوروور وپېـــژني
خداے دې هوښيار که چې مېخونه دې په سر ووهي

ستوماني (نظم)

د عمرونو داسې ستړې
د مودو داسې ستومانه
چې د چا په زلفو کېوځم
چې د چا په څنګل پرېوځم
هلته ساه واخلم دمه شم
سترګې پټې کړم اوده شم.

رښتیا (نظم)

تاریخي حقیقتونه
انساني صداقتونه
په ناجانو دلیلونو
په خیرنو نظرونو
خړېدے شي، تورېدے شي
خو! بېخي ورکېدے نه شي
همیشه پټېدے نه شي.

Pukhto.Net
پښتو

د امید ډیوه (نظم)

د تیارو په سمندر کښې
د رڼا یو نرۍ کرښه
د امید بله ډیوه شوه
ډوبېدونکو له اسره شوه.

ګناه (نظم)

د تاریخ د فلسفې نه
د کتاب د مسئلې نه
د انسان د تجربې نه
د غنمو د دانې نه
ما یوه خبره زده کړه
په یوه خبره پوه شوم
چې ګناه هم د کار شے دے.

Pukhto.Net
پښتو

وسوسه (نظم)

اوس خو هرڅه دي شپه ده
انتظار که شوګيره ده
خو! څه طمعه ده اسره ده
د امید غېږ پرې توده ده
د ارمان په مخ به څه وي
که سحر شي رڼا نه وي.

انتظار (نظم)

زما سترګې خوبولې
انتظار شوګير خوړلې
که بې دمه، بې مزې دي
یو دوه اوښکې خو پکښې دي
دا به تا پورې ساتمه
دا به تاته څڅومه.

غزل

د انتظــــار پــــه غرغــــره تېــــره شــــوه
پــه مــا بېګــاه زبونــه شپه تېــره شوه

چا مې په څنګ کېښې ستوماني ووېسته
څــه زوروره زلزلــه تېــره شــوه

لکــه چې بيــا د ځانــه نــه وم خبــر
لکــه چې بيــا هغــه کوڅــه تېــره شوه

مــا او هغــې يــو بــل ليــدلي نــه دي
کلونــه وشــو زمانــه تېــروه شــوه.

Pukhto.Net

غزل

ستا د وعدو خبرې پټې ساتو
د پټېدو خبرې پټې ساتو

خپلې به څه وايو چې خپلې مو دي
مونږ د پردو خبرې پټې ساتو

د پرهرونو خولې ګنډلې ساتو
ستا د ښو خبرې پټې ساتو

په تورو زلفو مو قسم خوړلے
د سپينو خولو خبرې پټې ساتو

د سپکو خولو د یرې ویرېدو
اوس د زړګو خبرې پټې ساتو

خلک زمونږ رنګونه وېږني
مونږ که هرڅو خبرې پټې ساتو

د واعظانو د فتنو یرېږو
د مېکدو خبرې پټې ساتو

د زړه د درده خلک نه خبروو
د اسوېلو خبرې پټې ساتو

Pukhto.Net
پښتو

د سمندر هوا بدله شوله

د سمندر هوا بدله شوله
مونږ سره هېڅ د يارۍ دود نه کوي
په سمندر کښې غورزنګونه وهي
په مونږ د ښاخکي اوبو سود نه کوي.

د سمندر هوا بدله شله

په مونږ چيتر، پشکال نه وروي
مونږ د چينو رڼو اوبو پسې مرو
زمونږ نه تېرې قصې هېرې شولې
مونږه د ژمي په جړو پسې مرو
مونږ د سوکړې له تاوه ورک لېوني

هغه په بله وربخ وري وربړي
مونږ پسې د هر مخ په قبله اووتو
هغه زمونږ نه په څنګ ځي وربړي

د سمندر هوا بدله شوله

د سمندر هوا به نه بدلیده
مونږ د ژوند کومه تباهي ونه کړه
مونږ په دې خپله زمکه څه ونه کړه
په مونږ دې بل څوك ولې زړه وسېزي
مونږ چې د خپل ځان سره ښه ونه کړه
مونږه د غرونو ونې وسېزلې
مونږ خپل سیندونه د خزلو ډك کړل
مونږه د کر زمکه په کور ونیوه
د ونو سپوري مو د سره ور کړل

د سمندر هوا بدله شوله

زمونږ د زمکې په مخ نه الوزي
زمونږ د برخې اسمان نه بربښوي

زمونږ د زړونو چینې نه تاندنوي
په مونږ د میني باران نه وروي

د سمندر هوا بدله شوله

زمونږ د غرونو واورې ویلې شولې
زمونږ د کانو نه خولې ووتې
زمونږ د غرونو ونو اور اخیستې
د شنو نبترو نه لمبې ووتې

د سمندر هوا بدله شوله

زمونږ تنکي فصلونه ودوړیده
زمونږ د برخې اوبه وسوزیدې
په مونږ لمر یوه نیزه راښکته
زمونږ څه وینې تویې څه وسوزیدې
زمونږ تنکو ګلونو ساه ورکړله
زمونږ تنکي ماني ودوړیدې
زمونږ مرغی له تندې وسوزیدې
زمونږ د ونو پاڼې ودوړیدې

سمندر هوا بدله شوله

زمونږ له اوره ایرې نه اړوي
زمونږ د سترګو لوګي نه پاکوي
زمونږ په زړونو دیرې نه اړوي
مونږه د کلو کوڅې تنګې کړلې
مونږ د ښارونو انتظام ونه کړ
مونږه هرڅه په خپله ښه راوستل
مونږه د هیڅ سره ناکام ونه کړه
مونږه د غرونو ونې ووهلې
مونږه په ښار کښې کارخانې جوړې کړې
مونږ د کلونو دکانونه وران کړل
مونږه هر ځاے مسترې خانې جوړې کړې
مونږ د کیلو جړې وویستلې
مونږ په باغونو کې بنګلې جوړې کړې
مونږه په ښار کښې خالي ځاے پرېنښود
مونږه په هر ځاے کښې پلازې جوړې کړې
مونږه د کرش په مشین وخیرلې
د خپلو غرونو د بنونو سینې

په بلو وزرو مو ذرې کړې
د سرو ګلونو د تخمونو سينې

د سمندر هوا به نه بدلېده
مونږ د هوا په مخکښې څه پرېښې دي
د ګاډو تور لوګي او خړه هوا
زمونږه ټوله دنيا، ټوله دنيا
د آبادۍ له زوره سترې فضا
چې مونږ د خپل تاوان شعور نه لرو
چې مونږ د خپل ځان سره ښه نه کول
د سمندر هوا زمونږه څه وه
د سمندر هوا په مونږ څه کول.

Pukhto.Net
پښتو

په اباسين خفه شوم

په اباسين خفه شوم
په دغه سيند خفه شوم
چې ځنګه شور يې کړ
زوروَر زور وُ پکښې
زوور زور يې کړ
ځنګ غړمبېده روان وُ
په دو ، دو ته (تلو) روان و
د واورو غرونو په سر
غرونه يې وړه روان وُ
ځنګ رېږده له زوره
ځنګ يې ټوپونه وهل
ځنګ يې چپې وهلې
ځنګ يې موجونه وهل
ځنګ په خپل زور غاور وُ

بل څوک يې نۀ اورېده
تلو په خپل زور غاور وُ
دا څه يې څه اورېده
"د اباسينه مې ګيله ده
په غوږ سونډې ورته ولاړه يار مې وړينه"
دے په خپل زور غاوره
ده د چا نۀ اورېدل
که چا به هر څو ونيل
که خلکو هر څو ژړل
"راغلے نۀ وے اباسينه
په نيمه شپه دې نوښار درې وړې کنه"
که چا به دا وويل
دے به لا نور غصه شو
که ده به دا واورېدل
په خان به نور غره شو
"اباسين بيا په چپو راغے
په سر يې راوړې سپينې خولې سره مهرانونه"

په اباسين خفه شوم

څه زورور سين وُ

څومره ډېر څه يې لړل

څه بختور سيند وُ

ده چې به ساه اخيسته

زمکې به څنګ بدلوُ

ده چې به لمر ته کتل

اسمان به رنګ بدلوُ

ده به په دو کښې راوړل

ځان سره سره تيکونه

دده په غاړو به وو

سپين کانړي سره لعلونه

دده کاروونه د سرو

دده بېړۍ باموونه

دده کرکنې ميوې

دده بيلې ګلونه

دده رڼا لويوئل

د خدائے پلونه میان
دده ها به راوړل
رنګ رنګ ګلونه، مرغان
دده بلا مئینې
ښکلې، ښائسته جینکۍ
په ده به تل الوتې
د محبت لولکۍ
دده په هر ګودر به
سپرلے، اختر مېله وه
دده په هره غاړه
هر مازیګر مېله وه
دده په خوا کښې به وې
د مینې هلې ځلې
دده په غاړه به وو
ناست زلمي ډلې ډلې
چا به چپې شمېرلې
چا به قیصې کولې

چا به شپیلۍ وهلې
چا به ټپې کوټلې
په ده آباده دنیا
د رنګینو ډکه وه
هم په سندرو مړه
هم د قیصو ډکه وه
په اباسیند خفه شوم
په دغه سیند خفه شوم
څومره دبدب وې دده
په څه غرور کښې به وې
سیند وې که ډب وې دده
د ښا پست سیال یې نه و
د زور مثال یې نه و
خو اوس هیڅ سُر نلري
لکه چې تال یې نه وې
په اباسیند خفه شوم
یا چې څه وې نو څه و

یا چې څه دے نو څه دے
یا لېونے روان و
یا اوس د تللو نه دے
اندام اندام یې وتې
لیچې وزرې ښکارې
پرون یې غرونه وړل
نن یې کمرې ښکارې
په اباسیند خفه شوم
ده د ځوانۍ په زور کښې
څنګه تېپې کوټلې
ده پښتنې خورې ته
څنګه قیصې کولې
ده د یوسف سترګو له
د بانو رنګ ورکړے
ده د دلے غېرت له
د شهی ننګ ورکړے
ده د خوشال تورې له

د ننګ اوبه ورکړي
ده د رحمان قلم له
د حیا سره ورکړي
ده پښتنې دنیا له
د ښائست شور ورکړے
ده د پښتون غیرت له
د مینې زور ورکړے
خو! چې په ده راغلله
پښتنو هیڅ ونه وې
دا غریب دغسې شو
شته پښتو هیڅ ونه وې
هیچا پرې ننګ ونه کړ
په دغه سیند خفه شوم
په پښتو ویرېدم
په اباسیند خفه شوم.

غـزل

نـه لېونـے او نـه ملـنګ پېژنـي
ښکلي قلنګ غواړي قلنګ پېژني

د لونګينو غاړو خدائے اسره شه
زلمي نه لوڅ او نه لونګ پېژني

د اوسنيو پېغلو دې خدائے اسره شي
نکريزې نه پېژني، رنګ پېژني

څنګ به سپوږمۍ ته رسي خاورې نشي
پښتانه مرګ پېژني، جنګ پېژني

Pukhto.Net پښتو

د پښتنو په غم مېن لېوني
خوشحال خان پېژني، اورنګ پېژني

ته خو خبر يې چې دنيا څنګه ده
نه ګودر پېژنې، نه بنګ پېژني

له دنيا هغه خلکو ګټه وکړه
چې خپله لې او خپل آهنګ پېژني

د محبت په راز مئېن لېوني
سره شمع پېژني، پتنګ پېژني

Pukhto.Net
پښتو

غزل

زما د زړه درزا ونې
زما مئینه مینه ما پېژني

په دې کښې څه د حیرانۍ خبره
ته آئینه، آئینه تا پېژني

په خنګلونو کښې لوې شوے انسان
د ښار تیاره، د ښار رڼا پېژني

زما د مینې د خوبونو فصل
د وربخ تول دروغ، ربښتیا پېژني

د محبت په ښار کې ورك لېوني
ځانونه پېژني، دنیا پېژني

ماته دا نه وايي چې څه دې وکړل
زما د ښار لېوني ما پېژني.

Pukhto.Net
پښتو

غــزل

څــه دا وهمونــو د تيــارو ووتــې
زړه چــې د ميــتې د لمبــو ووتــې

زمــا د زړه د كــوره ونــه وتــې
كــه د محفلــه پــه وتــو ووتــې

اوس چې ساه اخلي، زما ساه ډوبوي
زړه د تو یونــو د غوبمــو ووتــې

دا اوبــه څــه د غــم د اور اوبــه وي
لــه صراحي نــه پــه سـلګو ووتــې

ارمانـــه پـــوه شـــومه رښتيـــا دې ووې
لاړې پـــــه لار د لېونـــــو ووتــــــې

مينې هوښيـاره شوې، هوښيـاره به شې
کــــه د ځــــو نــــورو حــــادثو ووتــــې

اوس پــه ښو کښې اوښکې نــه ګـرزوې
صـــابره لاړې د قيصـــــو ووتــــــې

Pukhto.Net
پښتو

غــزل

چې په ککو کښې ستا د مينې مېکده ګرځوم
سترګو کښې خوب او په ښو کښې شوګيره ګرځوم

لاخو د درد په تار کښې پېرم د الفت ګلونه
لاخو د زړه د پرهر خوله په وينو سره ګرځوم

زه لېونے يم، کـه رښتيـا ازار وهلے يمه
چې په رندو پسې په لاس کښې آئينه ګرځوم

خير! ما دې وژني، ما دې مړ کړي د رڼا قاتلان
زه به په لاس کښې د شعور بله ډيوه ګرځوم

لـه سـپینو واورو بارانونـه د سـپرلي غواړمـه
پـه تـورو غرونـو د سـپوږمۍ ماتـه کاسـه ګـرزوم

مـا د حـالاتو لېونـۍ سـوکړه وژلـے نشـي
زه د ارمـان پـه تندي سـتا د خيـال خولـه ګـرزوم

ما لېونے به پکښې خداے خبر چې څوك پېژني
زه د تـول کلـي غـم د مـيـنې پـه اوږه ګـرزوم

د تـورې شـپې تـوره تيـاره د ژمـي يخـه يخنـي
زمـا نصيب دے چې پـه لپـه کښې لمبـه ګـرزوم

غزل

تا چې زما په زړه کښې تا وکړه
ما درته خه بلا دعا وکړه

هر ښکلي، هرې ښکلا، هرې ادا
زما د زړه څه نه څه غلا وکړه

د ژوند په ساه، ساه کښې مې ساه اخلي
په ما يې داسې څهٔ بلا وکړه

شبخه! زمونږ خدائے به دې څنګ وبخښي؟
په محبت کې دې ريا وکړه

په ښار کښې څوك د خنه نه دے خبر
هر چا د خپله کوزه غلا وکړه

درد، درد مې څرېکې څرېکې سترګې وکړې
داغ، دغ مې دغسې رڼا وکړه

زه هم هغوی په کانو وېشتے یمه
ما چې د چا سره وفا وکړه

Pukhto.Net
پښتو

غــزل

څوك چې داغ داغ کښې زموږه لېونو لمنې
دنيــا ليــدلې دي د هغــه فرښتــو لمنې

دلتــه د غـل او د قاضـي قيصـه يـوه قيصـه ده
دلتـه کښې سپينې دي د غلو د غلچکو لمنې

مونږ په څولو کښې د حالاتو واورې ويلې کړلې
مونــږه نيـولې وې د ميــنې پــه لمبـو لمــنې

يــارانو هلتــه بــه نــزدې وي د ګلونــو موســم
چې په کوم ځاے کښې درنه ونيوې ازغو لمنې

غــزل

ســترګو يــې اور کــوۍ لمــبې کــولې
د پزهــر څرېکــو مــې شــغلې کــولې

ستـا د قامـت سـيالي اسـانه، نـه وه
چنـار پـه ژمـي کينـې لمـبې کـولې

دا محتســـب د چـــا ازار ووهـــو
ده بـــه رنـــدانو تـــه ښېـــرې کـــولې

زمـــا د زړه دشـــت تـــه راغلـــې هـــوا
ســـتا د ښــو د بـــڼ قيصـــې کـــولې

ستا د ناز غني مې له خدایه غوښتې
مــا د زخمونــو نــه جــامې کــولې

د یــو پرهــر د یــوې شپې دردونــو
ســتا د بنــو بــلا قیصــې کــولې

صــابره خنکــه د دنیــا ســاده وې
چــې د دنیــا نــه دې ګــیلې کــولې

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د زورورو زوروري کېږي
دلته د نه کېدو خبې کېږي

بې زوره هغسې بې زړه بې وسه
په زړو هغسې وزرې کېږي

زمونږ لمنې هسې تورې نه دي
زمونږ په غرونو کښې ګورګورې کېږي

لا دې په دې خاوه خوك زړه نه سيزي
لا پکښې شات شته دے، شکرې کېږي

ما د احساس د اور اوبه ورکړي
د زړه په زمکه مې ستدرې کېږي

بیا یې څوك نوم اخلي پښتون یادوي
بیا چرته جنګ کېږي، لښکرې کېږي

لا څو څوك ژبه خوزولے نه شي
لا څو په سترګو کښې خبرې کېږي

صابره! هغسې ستا نوم اخلي څوك
په ګودر هغسې خبرې کېږي.

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

که زمونږ تورې نه وے، زغرې نه وې
نن به د ژوندہ دومره لرې نه وې

څه بلا وه، خو سر یې نه لګېده
په ښار کښې خلك وو خبرې نه وې

خبره دا نه وه چې نه الوتو
خبره دا وه چې وزرې نه وې

مونږ مئېن وو، په مینه نه پوهېدو
زمونږ بلې وې خو کوترې نه وې

پښتونه! څه غم دې په کور راغلے
چې په ښادۍ کې دې سندرې نۀ وې

یاران به څنګ له یو بل څه زارېده
د مینې شکور نۀ و، شکرې نۀ وې

سترګو یې زه زما نه واخیستمه
صابره! د پرې زوروري نۀ وې.

Pukhto.Net
پښتو

غــــزل

د ژونــد صــحرا تــه مــې د میــنې بــاډیوه راوړې
مــا د احســاس د ګل پــه لپــه کښــې لمبــه راوړې

زه د مــنــېن زړه د رضــا نــه بغېــر نــه پایمــه
مــا کلــه کلــه د جانــان کلــي تــه شــپه راوړې

زمونــږ څــه خـو یـا پـه سترګو کښې لمبې د خمار
یــا پــه تنکي زخــم کښې ستــا د یـاد شـغله راوړې

د لېونتوب د جنګ په زغره کښې مې نغښتي ایمان
د ســحر لمــونځ لــه مــې د څــان ســره نېــزه راوړې

زما نصیب زما د جنګ او جهاد دغه برخه
چې خپله توره مې په خپلو وینو سره راوړې

راشه چې خپل مخ پکښې وویني خان وپېژني
ما په ورغوي کښې د مینې آئینه راوړې

بس داسې لږ د مینې رنګ ورکړه نو ډېره ښه ده
وخته چې تا د نوي ژوند کومه نقشه راوړې

ته راته وایه چې څه په کربلا کښې شوي
ما په تکرار او په بابړه تبصره راوړې

دغه سړے د محفل رنګ ته ګوري اوروي څه
هم یې غزل راوړے، هم یې قیصیده راوړې

بیا به په هر سړي په زور خپله خبره مني
زورور بیا د خپل غرض توره تېره راوړې

د خپل قدرت له نصاب ما خبروي، ما پوهوي
زما قاتل ما له زما د سر کاسه راوړي

زما د غرونو د ښائيست د غمه هر سوداګر
د کرش مشين او فولادي سپينه اره راوړي

د انتظار د هار تودو غرمو وهلے صابر
د خپل ارمان د ونې سيوري له دمه راوړي.

Pukhto.Net
پښتو

غــــزل

ذرې ذرې شي چې رڼا تـه رسـي لمـر تـه رسـي
ستورې د سـختو نـه تېرېږي چې سـحر تـه رسـي

د مزل سترې د منزل پـه مخکښې هېڅ هم نـۀ وي
لـه غرونـو اوړي چې سـيندونه سـمندر تـه رسـي

چې نښـه وي، مـنـښ کوڅـه د جانـان وپېژني
د مـات تېكـري پـه درك سـړے ګـودر تـه رسـي

پـه مـا هـم هغـه څـوك د كفـر ګـواهي وركـوي
څوك چې زما پـه زور محراب تـه ځي منبر تـه رسـي

پـه كـربلا كښـې بـه سـحر وي رڼـا شـوې بـه وي
چې د حسـين پرېكـړے سـر د يزيـد در تـه رسـي

د محبت په ژبه هغه لېوني پوهېږي
د چا د زړه د زخم ځړیکه چې خیګر ته رسي

شوګیره هغه وي چې شپه تریې سترګه پټه نه کړي
اسویلی هغه وي چې تاؤ یې ستمګر ته رسي

د خوشحال ځلی ترېنه کوم تیراه ته وتښتوؤ
د اورنګزېب د اس د پښو دوړه خیبر ته رسي

غر د پیریانو، ښاپېرۍ د توره بان ورسي
زمونږ د میني قیصه سر وخوري چې سرته رسي

ته د صابر زړه درد وي تاله مزه درکوي
ما سره غم دی چې ازار یې ستا نظر ته رسي

هغه د غرونو لېونی به پکې څوك پېژني
دنیا به نوره وي **صابر** چې پېښور ته رسي.

غــزل

چا چې د حسن د سپرلي د خوند قيصه کړې ده
زما د زړه د پرهر غوټکې سره لمبه کړې ده

ما او جانان يو بل ته ډېر کتلي ډېر ژړلي
ما او جانان زما د زړه په کور کښې شپه کړې ده

دا د چينې خوا ته ګل، دا د ګل په مخ کې رڼا
په دې صحرا کښې چا مئين ليونې شپه کړې ده

په دې کوڅه کښې مې بلا خاورې په سر باد کړې
ددې کوڅې خلکو مې ډېره تماشه کړې ده

زه ددې ښار د روغ رنځور خبرې پېژنمه
ما ددې ښار په پټ پاتونو شوګیره کړې ده

زه د اسمان د بدنیتۍ نه خبر شوے یمه
ما د سپوږمۍ سره ښکاه لږه جرګه کړې ده

بیا به زما د درد د ځړیکو ځانګې نه غوځوي
سپرلي زما سره د ګل په خوله وعده کړې ده

مونږ به نهٔ مرو

چې ترڅو غرونه ولاړ يې
چې ترڅو واورې وريږي
چې ترڅو سيندونه خوزي
چې ترڅو اوبه بهيږي
چې ترڅو زمکه لونده وي
چې ترڅو اسمان پرقيږي
چې ترڅو بادونه لګي
چې ترڅو سپرلي تو کيږي
چې تر کومې رڼا لګي
چې ترڅو رنګونه ريږي
چې تر کومې لمر راخيژي
چې ترڅو ګلونه ريږي

Pukhto.Net

چې تر کومې سپوږمۍ خاندي
چې ترڅو بادونه ربي
چې ترڅو کومې پرې خوزي
چې تر کومې پردې خوزي
چې ترڅو تارونه ربي

زه او ته به په دنیا یو
زه او ته تر هغې نه مرو
چې په زمکه هوا لګي
مونږ به څنګ مرو، مونږ به څه مرو

چې د زمکې زړے لوند وي
خداے ګواه دے که به ومرو
په یو شکل کښې به پایو
په یو شکل کښې به نه، مرو

په ګلونو کښې به ګرځو

په سپرلي کښې به تو کېږو
په هوا کښې به الوزو
په باران کښې به ورېږو

په رنګونو کښې به رپو
په رڼا کښې به تو کېږو
په سازونو کښې به اوسو
په نغمو کښې به تنرېږو
په زره کښې به غرېږو
په لمحه کښې به تو کېږو

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

څــه د دردونـــو لېـــوني بادونـــه ولګېـــده
ستا د ښـو سـره مـې بيـا زخمونــه ولګېـده

مـــا د ګلونـــو لار پـــه دوه قدمـــه ووهلـــه
سـتا پـــه يـــو دوه قدمـــه لار ګلونـــه ولګېـــده

چې د وجود وينـه مـې تولـه مينـه مينـه شـوله
پـه زړه مـې خـداے خبر د چا لاسونه ولګېده

د هغـه يـو ګـل د يـوې نـرمې خنـدا پـه طمع
زمــا د زړه پـــه زمکـــه ډېـــر ګلونـــه ولګېـــده

دنيـــا کـــه هرڅـــو محبـــت د کفـــر ځلـے ګڼـو
خـو پـــه دې ځلـــي د دنيـــا سـرونه ولګېـــده

په هغه خاوره د نفرت فصلونه، نه ټوکېږي
په کومه خاوره چې زمونږ پلونه ولګېده

ما د وفا سترګې په یو محفل کښې ټیټې نه کړې
که په لمن مې د دنیا داغونه ولګېده

اوس دې د زړه درزا زما د زړه خبرې کوي
ستا په بې غمه زړه زما غمونه ولګېده

صابره! مونږ خو لا د یو بل لوګي شوي نه یو
په رقیبانو خامخا اورونه ولګېده.

بغاوت

د رواجونو د تیارو د یرې
د نیمې شپې د خاموشۍ په څلي
د دوو مئېنو سوري
لکه ګلونه رپي
تلي پیرونه رپي.

Pukhto.Net پښتو

غــزل

ستا د مینې په نوم اوس هم ګنهګار دے
هغــه ستا لېونے هغســې پــه دار دے

د احساس د ګل ګرېوان پکښې تار تار دے
خدایــه دا څنګــه چمن څنګــه بهــار دے

د وجــوده مــې چــاپېره خوشــبويي شــوه
دا مې ته په خوا کښې تېر شوې که بهار دے

بادشاهان يې د سرو سپينو سوداګر دي
لبوني پکښې څوك څه پېژني بسار دے

دا نشه به دي كه خير وي سبا نه وي
نن خو خير دے ستا د زلفو اقتدار دے

دا چې اوس هم د ځوانۍ خوبونه وينم
ما ليدلے ستا د تورو زلفو وار دے

چې د هرڅه وي په هر څه كښې بې كار وي
دا سړے څنګه د هرڅه نه وېزار دے

څوك د زړه په زخم هغسې نازېږي
څوك د زړه د شوره اوس هم ناقلار دے

دا چې زه پرې د دنيا رنګونه وينم
دا د كوم اسمان د كومې رڼا تار دے

زه د سـره پـه ځـان ځـو ځلـه غلـط شـوم
ماتـــه ځـــان ښکـــاري ســـتا د میـــنې

ســـتا د میـنې د جنتـــه مـــې وباســـي
کمپیوټر، کـه انټرنېټ. کـه وي.سـي.ار دے

د دنیـــا هـــره ســودا پکښـــې خرڅېـــږي
زړونـــه نـــه دي، دکانونـــه دي بـــازار دے

ماتـــه پتـــه ده زمـــا نـــه قربانېـــږي
زه یـــې پېـژنم **صـابر** دے زمـا یـار دے

Pukhto.Net
پښتو